

ဆုမြတ်မွန်မွန်

သင်၏အလွမ်းအား အခမ်းအနားဖြင့် ကြိုဆိုပါမည်

ဆုမြတ်မွန်မွန်

သင်၏ အလွမ်းအား အခမ်းအနားဖြင့် ကြိုဆိုပါမည်

ငါ့ရင်ဘတ်ထဲက လိပ်ပြာတွေအကုန်လုံး

တောင်ပံခတ် ထွက်ပြေးသွားတဲ့ အခါ ...

ရင်ခွင်တစ်ခုလုံး ဟောင်းလောင်းဖြစ်ကျန်ရစ်ခဲ့တယ်

အဲဒီ ဗလာရင်ခွင်ထဲ

ချစ်ခြင်းတွေ အပြည့်ထည့်ပေးခဲ့တာက

မင်းပါ ချို့ ...။

ရယူလိုခြင်း ကင်းစင်တဲ့ နှလုံးသားနဲ့

သွေးပျက်မတတ် ချစ်ခဲ့လည်း ...

မင်းဟာ ငါဘယ်တော့မှ ပိုင်ဆိုင်ခွင့် မရတော့မယ့်

ငါ့ရဲ့ အဝေးရောက် ကဗျာလေးတစ်ပုဒ်ပါ။ ။

နွေဝတ်လွှာ

(၁)

မန္တလေးမြို့ပြင်ကိုအထွက် ပြင်ဦးလွင်ကိုတက်သော ကားလမ်းကို
ရောက်ပြီဆိုကတည်းက မြင်ကွင်းတွေဟာ စိမ်းစိုလန်းဆန်းသွားတာပါ။

ဒီလိုမြင်ကွင်းတွေနဲ့ ဝေးနေတာကြာပြီဖြစ်တဲ့ အတွက် သူက ရေမြေပတ်ဝန်းကျင် သဘာဝရှုခင်းတွေကို အသာငေးမောရင်း ကားကိုခပ်ဖြည်းဖြည်းပဲ မောင်း လာခဲ့သည်။ ။ အားပါး ... ရှူရတဲ့ လေတောင် အရသာချင်း မတူပါ။ ရန်ကုန်က လေထုက ဘာတွေရော ပါမှန်း မသိ ပါကာ ရှူလိုက်တာတောင် အသက်ရှူမဝတော့သလို ခံစားရသေးသည်။ ။

ဒီလိုဒေသက လေထုကတော့ ဟိုး အဆုတ်ထဲထိ အားပါးတရ ရှိုက်သွင်းလိုက်ရင် လူက အားပြန်ဖြည့်လိုက်သလို လန်းဆန်းလတ်ဆတ်သွားသည်။ ။ ရှုခင်းသာဖြစ်သည့် (၂၁) မိုင်ကိုအရောက် မှာ တော့ သူက ကားရပ်လိုက်သည်။ ။ ကားပေါ်မှ ဆင်းကာ ရှုခင်းသာကို ငေးမောကြည့်ရင်း သူ ငယ် ငယ်က မေမေ အမြဲညည်းနေလေ့ရှိသော သီချင်းတစ်ပိုင်းတစ်စလေးကိုတောင် သတိရသွားသေးလေ သည်။ ။

“မေမြို့ သို့မဟုတ် ပြင်ဦးလွင် ××× မြို့ခိုးလေးများ အံ့ဆိုင်းသာလို့ ပင် ××× စခန်းသာခေါ် တွင် ××× ပန်းကမ္ဘာမျှော်စင် ၇×× မြွေလိမ်မြွေကောက်လမ်းများ ဖြတ်ကျော်လာခဲ့ရင် ×××

မြေပြင်ချိုင့်ဝှမ်း မန္တလေး ××× အဝေးမှာ မှုန်ဝါးထင်”

အင်း ... အရင်တုန်းက သူ ငယ်ငယ်တုန်းကထက်စာရင်တော့ သစ်ပင်တွေဟာ ဒီထက်များ ပြီး စိမ်းလန်းစိုပြည်တာပေါ့လေ။ ဒီနေရာကို ရောက်ပြီဆိုတာနဲ့ ရာသီဥတုက သိသိသာသာကို စိမ့် လာတော့တာ။ ဒါပေမဲ့ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ရန်ကုန်နဲ့ စာရင်တော့ ရာသီဥတုက အသိသာကြီး ကွာခြားနေ သေးသည်။ ။

သူက မေမေ ဆိုဖူးသော သီချင်းလေးကို သတိရရင်း မေမေ့ကိုပါ ဖု

နန်းဆက်ဖို့ သတိရသွား သည် ။ အဲဒီအချိန်မှာ ပဲ သူ့ ဘောင်းဘီအိတ်ကပ်
ထဲရှိ ဖုန်းက မြည်လာတာ ဖြစ်ပါသည် ။

“ဟယ်လို ... မေမေ”

“အေး ... သားလေး။ ဘယ်ရောက်နေလဲ”

“(၂၁)မိုင်မှာ မေမေ။ ခုပဲ မေမေ့ကို ဖုန်းဆက်တော့မလို့ ”

“ဪ ... ကားရပ်ထားသလား သား”

“ဟုတ်တယ် မေမေ။ ခုပဲ ကားရပ်ပြီး ဗျူးကြည့်နေတာ။ မန္တလေးဘ
က်ကို မှန်ပျံလှမ်းမြင် နေရတော့ မေမေဆိုပြခဲ့တဲ့ သီချင်းလေးကို
သွားသတိရနေတာ”

“အံ့မလေး ... ငါ့သားလေးက မအေကို ခွဲနေလိုက်တာ”

“ခွဲတာ မဟုတ်ပါဘူး မေမေရာ။ ရင်ထဲရှိတာကို တကယ်ပြောတာပါ
၊ ဒီမှာ ရာသီဥတု အရမ်း ကောင်းတယ် မေမေရာ။ မေမေလည်း အမြန်
ဆုံးလိုက်လာဖို့ ပြင်ထား”

“အေးပါ သားရယ်။ သား စိတ်ချမ်းသာတယ်ဆိုရင် ပြီးတာပါပဲ။ ကျ
န်းမာရေးလည်း ဂရုစိုက် နော် သား ...

ကားတွေ ဘာတွေ မောင်းရင်လည်း သေချာဂရုစိုက် မောင်းဦး။ နယ်
ဆိုတော့ ဆိုင်ကယ်တွေ ရော၊ ဘာ ရထားလုံးတွေရောနဲ့ ရှုပ်ယှက်ခတ်နေ
မှာ ...

ညဘက်လည်း အင်္ကျီလက်ရှည်လေးလောက်တော့ ဝတ်အိပ်။
နေ့ခင်း ဘယ်လောက်ပဲ ပူပူ ညဘက်တော့အေးတယ်”

“မေမေ အဲဒါတွေက အိမ်မှာ လည်း ပြောပြီးသားတွေလေ။ သား အ

လွတ်တောင် ရနေပြီ”

“အင်း ... အလွတ်ရလည်း ထပ်ပြောမှာ ပဲ။ သားကသာ တစ်ယောက်တည်း ဖြစ်ပါတယ်။ ဇွတ်ပြောနေလို့ သာ လွတ်လိုက်ရတာ ...

မေမေဖြင့် သားတစ်ယောက်တည်းသွားတာ၊ စိတ်ကို မချဘူး”

“စိတ်ချပါ မေမေရာ။ သားက လွတ်လွတ်လပ်လပ် နေချင်လို့ ပါ။ ဒီမှာ လည်း ဟိုတယ်မှာ နေမှာ ပဲ ...

အဆင်ပြေမှာ ပါ။ အိုခေလေ မေမေ။ ဒါဆိုလည်း သား ခရီးဆက်လိုက်ဦးမယ်။ နောက်မှ ထပ်ဆက်မယ်”

“အေး ... အေး ... သားလေး”

သူ့အမေက ဖုန်းချသွားလျှင် သူက အသာပြီးပြီး နောက် ဖုန်းကိုအိတ်ထဲသို့ ပြန်ထည့်လိုက် သည် ။ သူ့အမေဟာ တခြားမိခင်တွေ သားသမီးကို ချစ်ပါတယ်ဆိုတာထက် ပိုချစ်သော မိခင် တစ်ယောက်ဖြစ်ပါသည် ။ သူ ဆယ်နှစ်သားအရွယ်၌ ဖခင်ဖြစ်သူက အက်ဆီးဒင့်တစ်ခုနှင့် ဆုံးပါး သွားပြီးသည့်နောက်ပိုင်းတွင် မေမေက သူ့ကို မိခင်မေတ္တာရော၊ ဖခင်မေတ္တာပါ အပြည့်အဝ ပေးအပ်ခဲ့ ပြီး အစွမ်းကုန် ချစ်ပြခဲ့တာဖြစ်သည် ။

ထို့အတွက် သူ့မှာ တခြားဖတဆိုး မိတဆိုးတွေလို စိတ်အားငယ်ခဲ့ရတာမျိုး သိပ်မရှိဘဲ ငယ်ငယ်တည်းက ရဲရင့်လုံခြုံခဲ့ရသည် ။ မေမေပေးသော စိတ်ဓာတ်ခွန်အားကြောင့် ရဲရင့်ခဲ့ရသလို မေမေကြိုးစားခဲ့သောကြောင့်လည်း စီးပွားရေးဟာ ဖေဖေရှိတုန်းကထက်ပင် ဒီရေအလား တိုးတက် မြန်ဆန်ခဲ့သည် ။

ပညာတတ်ချင်လွန်း၍ သာ နိုင်ငံခြားမှာ ကျောင်းသွားတက်ခဲ့သော်

လည်း ကျောင်းပြီးတာနှင့် သူက မေမေအလုပ်တွေကို ကူညီဖို့ ဟန်ပြင်သည်။ သူ ဝါသနာပါတာက Hotel လုပ်ငန်းတွေဖြစ်တာ မို့ သူက Hotel Management ဘာသာရပ်ကို ဆည်းပူးသည်။ ပြီးတော့ သူ့အမေကို ကူညီခဲ့ပါသည်။ အခုလည်း အသစ်ဆောက်လုပ်မည့် ဟိုတယ်အတွက် ပြင်ဦးလွင်သို့ ရောက်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

မန္တလေးမှာ အသစ်တိုးချဲ့ထားသည့် ဟိုတယ်ဇုန်မှာ လည်း ဟိုတယ်ဆောက်ဖို့ အလုပ်ကိစ္စ တွေရှိသဖြင့် အထက်မြန်မာပြည်နဲ့ သူနဲ့ ကတော့ စတင်တွေ့ဆုံပြီဟု သတ်မှတ်ရတော့မှာ ဖြစ်သည်။ သိပ်မကြာခင်မှာ ပဲခပ်သွက်သွက်မောင်းလာသော သူ့ကားလေးဟာ ပြင်ဦးလွင်မြို့အဝင်သို့ စတင် ရောက်ရှိလာသည်။ မြို့အဝင်ကို ဖြတ်ကျော်ပြီး သိပ်မကြာခင်မှာ ပဲသူမျက်လုံးတွေက ကားလမ်းဘေး တစ်နေရာမှာ ဖွင့်ထားသော Nature House ဆိုသည့် ဆိုင်လေးတစ်ဆိုင်ကို ဖျတ်ခနဲ မြင်လိုက်ရ လျှင် ဘာရယ်မဟုတ်ပဲ စိတ်ဝင်စားသွားသည်။

သစ်လုံးအိမ်လေးနှင့်အတူ ခြံဝင်းထဲမှာ လည်း စိုက်ခင်းလေးများကြားမှာ စားပွဲလေးတွေ ချထားတာက စိတ်ဝင်စားစရာ ကောင်းနေသည်။ သူက ဟိုတယ်သမားပီပီ ဒီလိုမျိုး အနုပညာဆန်ဆန် ဖန်တီးထားသော ဆိုင်လေးတွေဆို သဘောကျ နှစ်ခြိုက်တတ်၊ အင်မတန် စိတ်ဝင်စားတတ် တာကြောင့် ရုတ်တရက်ပေါ်လာသော စိတ်ကူးနှင့်အတူ ဆိုင်ရှေ့သို့ ကားကိုထိုးရပ်လိုက်သည်။

ကြည့်စမ်းပါဦး။ သဘာဝရဲ့ အငွေ့အသက် ကျေးလက်ရဲ့ အငွေ့အသက်မျိုး စိတ်ရှိလက်ရှိကို ဖန်တီးထားတာပါလား။ ဘယ်သူ့စိတ်ကူး Idea မျိုးပါလိမ့်။ သူ ချီးကျူးမိသည်။ ရန်ကုန်မှာ တောင် ဒီလိုမျိုး သူ မတွေ့ဖူးခဲ့ချေ။ အေးလေ ... ရန်ကုန်လိုနေရာမျိုးမှာ လည်း ဒါမျိုးက ဖန်တီး

လို့မှ မရတာ။

“ကြွပါ ... အစ်ကို။ အေးအေးဆေးဆေး နားလို့ ရပါတယ်”

ဆယ့်သုံးလေးနှစ်အရွယ် ချာတိတ်လေးတစ်ယောက်က တိုင်းရင်း သားလေသံဝဲဝဲဖြင့် သူ့ကို ခရီးဦးကြိုပြုသည် ။ ဘာစားမလဲလို့ မမေးဘဲ အေးအေးဆေးဆေး နားဖို့ ပြောသော ဒေသခံတွေရဲ့ ဖော်ရွေသော နှုတ်ဆက်သံကြောင့် သူက ပြုံးမိသည် ။

“ဆိုင်လေးက အရမ်းမိုက်တယ်ကွ”

“ဟုတ်ကဲ့အစ်ကို။ ဒီရှေ့ကဖြတ်သွားတဲ့ သူ တော်တော်များများက အဲဒီလိုမြင်ပြီး ဝင်လာနား ကြတာ များ ပါတယ်”

“နားရုံပဲလားကွ။ ဘာမှ မစားရဘူးလား”

“စားချင်ရင်လည်း ရပါတယ် အစ်ကို။ Breakfast ရပါတယ်”

“ဟုတ်လား ... Breakfast က ဘာတွေရလဲ”

“ဒီမှာ ... မိနူးပါ အစ်ကို”

ကောင်လေးက မိနူးကို သူ့အားကမ်းပေးသလို ပါးစပ်ကလည်း ပြောသေးသည် ။

“ကျွန်တော်တို့ Nature House က Organic စစ်စစ်တွေနဲ့ ပဲ ဝန်ဆောင်မှုပေးတာပါ အစ်ကို ...

ကော်ဖီဆိုလည်း သဘာဝအတိုင်း အရောနှောကင်းတဲ့ ကော်ဖီပါ။ ဒီမှာ ရတဲ့ မုန့်တွေကလည်း Organic စစ်စစ်ဖြစ်အောင် လုပ်ထားတဲ့ မုန့်တွေပါ ...

နွားနို့ဆိုလည်း ခြံထွက်နွားနို့စစ်စစ်ပါပဲ အစ်ကို။ အဓိက ပြောချင်

တာကတော့ ကျွန်တော်တို့ ဆိုင်က Organic ပစ္စည်း အသီးအနှံတွေဖြစ်ဖို့ ရည်ရွယ်ထားတာပါ”

“အင်း ... ဟုတ်ပါပြီ။ ကော်ဖီတစ်ခွက်နဲ့ ပေါင်မုန့်မီးကင်ပေးပါ။ ပြီးတော့ ကြက်ဥဟပ်ဖရိုက် နှစ်လုံးပေါ့”

“ခဏလေးစောင့်ပေးပါ အစ်ကို”

“အိုခေ”

သူက ခေါင်းတစ်ချက်ညိတ်ပြပြီးနောက် မျက်လုံးအကြည့်တို့ ကို ထပ်မံကစားလိုက်သည် ။ အပင်မျိုးစုံ စိုက်ပျိုးထားသော၊ စတော်ဘယ်ရီခင်းလေးတွေ ဖန်တီးထားသော ခြံဝင်းလေးကို သူ အတော်ကြီး သဘောကျနေသည် ဟု ဝန်ခံပါသည် ။ ဘာတဲ့ ဒီဆိုင်လေးရဲ့ အစားအစာမှန်သမျှဟာ Organic တဲ့ ။ ဆိုင်ရှင်ဟာ ကျန်းမာရေးအသိအမြင်ရှိပြီး ပညာတတ်တစ်ဦးဖြစ်လိမ့်မည်ဟု လည်း သူ ခန့်မှန်းပါသည် ။

“သုံးဆောင်ပါ ခင်ဗျာ။ အဆင်မပြေတာရှိရင် ပြောပါ”

“အိုခေ။ ဒါနဲ့ တစ်ခုလောက် မေးချင်တယ်။ ဒီဆိုင်ရှင်က ဘယ်သူလဲဟင်”

“အဟင်း ... အစ်ကိုက ကျွန်တော်တို့ ဆိုင်လေးကို သိပ်စိတ်ဝင်စားနေပြီနဲ့ တူတယ်။ ဆိုင်ရှင် က လောလောဆယ် မရှိဘူး အစ်ကို ...

အပြင်ခဏသွားပါတယ်”

“ဪ”

“အစ်ကိုကြည့်ရတာ ဧည့်သည် နဲ့ တူတယ်၊ အားတဲ့ အခါ လာလည်ပါ အစ်ကို။ ကျွန်တော်တို့ က အမြဲကြိုဆိုနေပါတယ်”

“အေးပေါ့ကွာ။ မင်းတို့ ဆိုင်လေးကို နောက်ထပ် ခဏခဏ ရောက်ဖြစ်နေဦးမှာ ပါ”

“လာခဲ့ပါ အစ်ကို။ ဒီမှာ က စားသောက်စရာတွေကို သူ့အချိန်နဲ့ သူ ရောင်းပေးပါတယ် ...

မနက်ခင်း Breakfast က ဆယ်နာရီခွဲပြီးရင် မရတော့ပါဘူး။ နေ့ခင်းပိုင်းကတော့ Organic အစားအစာတွေဖြစ်တဲ့ အသီးဖျော်ရည်တို့ ကော်ဖီတို့ တခြားရာသီစာ အစားအစာမျိုးတွေ ရနိုင်ပါ တယ် ...

ဪ ... မြို့ထဲက နာရီစင်နားမှာ လည်း Organic အသီးအနှံနဲ့ ပေါင်မုန့် ကိတ်မုန့်တွေ ရောင်းတဲ့ ဆိုင်ရှိတယ်ခင်ဗျ။ သူကတော့ အရောင်း သီးသန့်ပါပဲ ...

မြို့ပြင်ထိ လာမဝယ်နိုင်တဲ့ လူတွေအတွက်ပေါ့လေ”

“အိုခေ ... ခုလို စိတ်ရှည်လက်ရှည် ရှင်းပြပေးတာ ကျေးဇူးပါပဲ”

“အာ ... မဟုတ်တာ။ ကျွန်တော်တို့ ကတောင် ကျေးဇူးတင်ရမှာ ပါ။ သုံးဆောင်ပါ အစ်ကို”

ကောင်လေးက ဦးညွှတ်ပြီး အလိုက်တသိနှင့် ပြန်ထွက်သွားချိန်ဝယ် သူက ကော်ဖီကို တစ်ငုံ ငုံမိသည် ။ ဘယ်နိုင်ငံကမှ တင်သွင်းလာသော ကော်ဖီစေ့မဟုတ်ဘဲ ပြင်ဦးလွင်ဒေသထွက် သဘာဝ ကော်ဖီမှုန့်ကို နွားနို့စစ်စစ်ဖြင့် နှပ်ဖျော်ထားတာမို့ အရသာက သဘာဝအတိုင်း ထွက်နေပါသည် ။ အစ ကတော့ Breakfast ကို ဟိုတယ်ရောက်မှ စားဖို့ စိတ်ကူးထားပေမယ့် Nature House က ဆွဲဆောင် မှု အားကောင်းနေခဲ့သည် ။

Organic ဖြစ်သော အစားအစာတွေကိုသာ ရောင်းချသည် ဟူသော

စိတ်ကူးကောင်းသည့် ဆိုင်လေးကို တကယ်ပဲ နှစ်သက်နေမိခဲ့ပြီတည်း။

“ရှင်းမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ အစ်ကို။ ထောင့်ငါးရာပါ ခင်ဗျာ”

သူက ကျသင့်ငွေ ရှင်းပေးလိုက်ပြီးနောက် ထိုင်ရာမှ ထလိုက်သည် ။
ကောင်လေးက သူ့ကို ခေါင်းညိတ်နှုတ်ဆက်သည် ။

“နောက်လည်း လာပါ အစ်ကို”

“အေး ... လာတာပေါ့ကွာ။ ဆီးယူ”

သူက ပြန်လည်နှုတ်ဆက်ပြီးနောက် ရပ်ထားသော ကားရှိရာသို့ ပြန်လည်လျှောက်လာခဲ့သည် ။ သူ့လိုပဲ တခြားခရီးသွားကားတွေကလည်း ဒီဆိုင်လေးကို စိတ်ဝင်စားသည် ထင်။ ကားရပ်နား ကာ စားသောက်ဖို့ ဆင်းလာကြသည် ။ ထိုအချိန်တွင် မိန်းကလေးတစ်ယောက်က ဂျစ်ကားတစ်စီးကို မောင်းလာကာ ဆိုင်ရှေ့မှာ ထိုးရပ်လိုက်ရင်း ကားပေါ်က ဖျတ်ခနဲ ခုန်ဆင်းလိုက်သည် ။ အပြာနု ရောင် ရုပ်အင်္ကျီကွက်ကို လက်ခေါက်ဝတ်ဆင်ထားပြီး ခပ်မွဲမွဲျင်းတစ်ထည်နှင့် မိန်းကလေးဟာ ခရီး သွားမီးခိုးတန်းလေးတော့ ဟုတ်ဟန်မတူပါ။

အညိုရင့်ရောင် ဆံနွယ်ရှည်တွေကို တစ်ချက်ပင့်တင်လိုက်ရင်း ဒီဘက်သို့ ကြည့်လိုက်လျှင် သူနှင့်အကြည့်ချင်း ဆုံသွားသည် ။ ခဏလေးပါပဲ တကယ်ကို ခဏလေးပဲဖြစ်သည် ။ ရုပ်ရှင်တွေထဲက ပြကွက်အတိုင်း ပြောရလျှင်တော့ တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် ဖျတ်ခနဲ ဆုံစည်းသွားကြပုံဟာ Slowmotion နဲ့ ပြရင်တော့ အကြာကြီးပဲပေါ့။

သူကလည်း ဘာရယ်မဟုတ် သူမကို စိုက်ကြည့်မိသွားသလို သူမက

လည်း သူ့အား တည့်တည့်ပြန်စိုက်ကြည့်သလို ဖြစ်သွားသည်။ ။ အဲဒီအချိန်တွင် သူ့ရင်ထဲ၌ တစ်မျိုးမျိုးတော့ ဖြစ်သွား ခဲ့ပါသည်။ ။ သူက ကားပေါ်တက်လိုက်ချိန်ဝယ် သူမက ဆိုင်လေးထဲသို့ ဝင်ရောက်သွားသည်။ ။

သူသည် လည်း မြို့ထဲသို့ ကားဆက်မောင်းလာခဲ့သည်။ ။ ပြင်ဦးလွင်သည် ရထားလုံးတို့ ၏ ခြုံသံဝေဝေဆာဆာဖြင့် သူ့ကို ကြိုဆိုလေ၏။

★

(၂)

“မာမီ နေကောင်းတယ်နော်”

ဝတ်လွှာရဲ့ တိုးဖွဖွနှုတ်ဆက်သံကို မာမီက ကြားလိုက်တဲ့ အလားအနားက သစ်ရွက်တွေက လေမတိုက်ပါဘဲနှင့် ရှဲ့ခနဲ တစ်ချက်လွင့်စဉ် သွားကြသည်။ ဝတ်လွှာက အသာပြီးလိုက်မိရင်း လက်ထဲကပန်းစည်းကို မာမီရဲ့ အုတ်ဂူပေါ်သို့ တင်ပေးလိုက်သည်။

ကွယ်လွန်သူတို့ တည်ရှိရာ သုသာန်သည် လေတိုက်သံ၊ သစ်ရွက်ကျသံ၊ ငှက်တချို့ အော်သံ တို့မှ တစ်ပါး ငြိမ်သက်နေသည် ဟု ပြော၍ ရသည်။ ဝတ်လွှာကတော့ သုသာန်ကို မသတိစရာ၊ ကျက်သရေကင်းမဲ့သည် ဟု မမြင်ဘဲ အေးချမ်းနေသည် ဟု ပဲ မြင်ပါသည်။

“မာမီ ဒီနေရာလေးကို ရောက်လာတာ တစ်နှစ်ပြည့်ခဲ့ပြီနော်။ ဒါပေမဲ့ ဝတ်လွှာအတွက်တော့ မနေ့တစ်နေ့ကလိုပဲ မာမီ ...

ပြီး ... ပြီးတော့လေ ဝတ်လွှာ အားလုံးအဆင်ပြေပါတယ်”

ဝတ်လွှာရဲ့ စကားသံအဆုံးတွင် သစ်ရွက်လေးတစ်ရွက်က ရှဲ့ခနဲလွင့်လာပြန်သည်။ ဝေ့တက် လာသော မျက်ရည်စများကြားမှ ဝတ်လွှာက အသာအယာပြီးကာ စကားဆက်ဆိုမိလေသည်။

“နောင်လွမ်း၊ အိုက်လုံနဲ့ စိုင်းနော်တို့ လည်း လိမ္မာကြပါတယ် မာမီ။ ဝတ်လွှာတို့ တစ်တွေ မာမီ ကို အမြဲသတိရနေပါတယ် ...

ဒါ ... ဒါကြောင့် မာမီ ဘာမှ စိတ်မပူပါနဲ့ နော်။ နောက်ဆံလည်း မတင်းပါနဲ့ ။ ဝတ်လွှာတို့ အားလုံးအဆင်ပြေပါတယ် ...

မာမီအတွက် နေ့တိုင်း ကုသိုလ်ကောင်းမှု လုပ်ပေးနေတာကိုလည်း သာဓုခေါ်ပါ မာမီ ...

မာမီကို ဝတ်လွှာ ကန်တော့ပါရစေ”

ဝတ်လွှာက အုတ်ဂူဖြူဖြူလေးရဲ့ ခြေရင်းမှာ ထိုင်ပြီး နောက် မာမီကို ထိခြင်းငါးပါးဖြင့် ကန်တော့လိုက်သည် ။ ပြီးတော့ တစ်ခဏမျှ ဒူးထောက်နေပြီး မျက်လုံးများကို မှေးမှိတ်ထားမိလေ သည် ။ မျက်လုံးထဲတွင် နူးညံ့စွာပြီးတတ်သော မာမီရဲ့ ရုပ်သွင်ကို ပြန်မြင်ယောင်လာသည် ။

ဘယ်အကြောင်းအရာနဲ့ ပဲ ကြုံလာ ကြုံလာ သိပ်စိတ်မလှုပ်ရှားနဲ့ သမီးလေး။ ဘဝကို အရိုး သားဆုံးနဲ့ အအေးချမ်းဆုံးဖြစ်အောင် တည်ဆောက်သွားပါ။

မာမီရဲ့ စကားသံတွေက ဝတ်လွှာရဲ့ နားထဲတွင် ပြန်ကြားယောင်လာသည် ။ အင်း ... မာမီဟာ ဝတ်လွှာရဲ့ အနားမှာ သက်ရှိထင်ရှား မရှိတော့ပေမယ့် မာမီရဲ့ နှလုံးသားဝိညာဉ်တွေကတော့ ပျံဝဲနေဆဲ ပဲ ထင်ပါရဲ့ ။ မာမီအကြောင်း စဉ်းစားတွေးတောလိုက်တာနှင့် တစ်ကိုယ်လုံး ရှိန်းခနဲဖြစ်သွားကာ နွေးထွေးသွားရလေ့ရှိသည် ။

ဝတ်လွှာက အုတ်ဂူအဖြူလေးကို ခပ်နက်နက်စိုက်ကြည့်ပြီးနောက် ထိုင်ရာမှ မတ်တတ်ထရပ် လိုက်သည် ။

“ဝတ်လွှာ ... သွားတော့မယ် မာမီ”

အဲဒီနောက် ဝတ်လွှာက အုတ်ဂူအဖြူလေးကို ချာခနဲကျောခိုင်းပြီး လှည့်ထွက်လာခဲ့သည် ။ အဖြူရောင်ကုတ်အင်္ကျီရဲ့ အိတ်ကပ်ထဲသို့ လ

က်နှစ်ဖက်နှိုက်ပြီး ထင်းရှူးပင်များကြားမှ ဖြတ်သန်း ကာ ရပ်ထား
သောကားထဲသို့ ခပ်ဖြည်းဖြည်းပဲ ပြန်လျှောက်လာရင်း
ကိုယ့်ဘဝအကြောင်း ကိုယ် စဉ်းစားမိလာသည်။ ။

မာမီ မရှိတော့ပေမယ့် မာမီက ဝတ်လွှာကို စိတ်ဓာတ်ခွန်အားတွေ
အများကြီးပေးခဲ့သည်။ ။ အဲဒီခွန်အားတွေနှင့် ဝတ်လွှာသည် ဘဝကို အ
ကောင်းဆုံးတည်ဆောက်ဖို့ ကြိုးစားနေသလို ပတ်ဝန်းကျင်ကို ကောင်း
ကျိုးပြုသော မိန်းကလေးတစ်ယောက်ဖြစ်ဖို့ လည်း လုံ့လထုတ်နေသေး
သူ ဖြစ်လေ သည်။ ။

ဒါကြောင့် မာမီ မရှိတော့ပေမယ့် စိတ်ဓာတ်ကျနွမ်းကြနေသည့် ဝ
တ်လွှာရဲ့ ပုံစံကို မြင်ရမည် မဟုတ်ဘဲ တက်ကြွကာ ရဲရင့်သော၊ ကိုယ့်ကို
ယ်ကိုယ် ယုံကြည်မှုရှိသော ဝတ်လွှာကိုသာ တွေ့ရမည်ဖြစ်ပါသည်။ ။ ဝ
တ်လွှာက ရပ်ထားသော ကားပေါ်သို့ မတက်ခင် မာမီရှိရာ အုတ်ဂူလေး
ဆီ သို့ လည်ပြန်ရပ်ကြည့်မိသည်။ ။ သစ်ပင်ကွယ်လေး တစ်ခုကနေ မာမီ
ရပ်ကြည့်နေသယောင်ယောင် မြင်ယောင်လာမိသည် မှာ လည်း ထူးဆ
န်းသော စိတ်ခံစားမှုတစ်ခုပဲ ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။

ဝတ်လွှာက အပြုံးတစ်ချက်နှင့် ခေါင်းဆတ်ပြပြီးနောက် ကားပေါ်တ
က်ကာ အညိုရောင် Police မျက်မှန်ကို တပ်လိုက်သည်။ ။ အဲဒီနောက်
မာမီထာဝရနားခိုသော နေရာလေးမှ ပြန်လည် ထွက်ခွာလာခဲ့ပါသည်။ ။
နံနက်ခင်းနေရောင်ခြည်က သိပ်မပူပြင်းတာမို့ ဝတ်လွှာက ကားကို ပုံမှ
န် မောင်းလာရင်း လည်ပင်းမှာ ပတ်ထားသော ပဝါလေးကို လေတိုးပြီး
တဖျပ်ဖျပ်ရိုက်ခတ်နေသော အရသာကို ခံစားနေမိသည်။ ။

ဒီပဝါလေးဟာ ဝတ်လွှာကို မာမီလက်ဆောင်ဝယ်ပေးထားခဲ့တဲ့ ပဝါ
လေးလေ။ မာမီဟာ သူ ကိုယ်တိုင်လည်း လည်တိုင်မှာ ပဝါဆင်ရတာကို

သဘောကျနှစ်ခြိုက်ခဲ့သလို ဝတ်လွှာကိုလည်း ပဝါ လေးတွေ စည်းပေး တတ်သည်။ ဒါကြောင့်လည်း ဝတ်လွှာဟာ မအေတူသမီး ပီသစွာ ပဝါ လေးတွေ ကို မြတ်နိုးခဲ့ရသည်။

ဒီပဝါလေးဆိုရင်လည်း ...

ဟင် ...။ ဝတ်လွှာရဲ့ အတွေးတောင် မဆုံးလိုက်သေးချေ။ ချည်ထား တာပဲ မမြဲတာလား။ လေကပဲ တိုးလွန်းသောကြောင့်လားတော့ မပြော တတ်ပါ။ ဝတ်လွှာရဲ့ ပဝါလေးသည် လည်ပင်းကနေ လျှောခနဲ ကျွတ်သွားကာ ကားပေါ်မှ လွင့်သွားလေသည်။ သိသိလိုက်ခြင်းပဲ ဝတ် လွှာက ကားကို အရှိန်လျှော့ကာ ဘရိတ်ဖမ်းပြီး ရပ်လိုက်သည်။

ကားပေါ်မှ ဆင်းပြီး နောက်ဘက်သို့ ကြည့်လိုက်လျှင် ဝတ်လွှာရဲ့ ပ ဝါမှာ နောက်ကမောင်း လာနေသော ကားတစ်စီးရဲ့ မှန်မှာ ဘတ်ခနဲပဲ သွားကပ်တာကို မြင်လိုက်ရသည်။ တစ်ဖက်က ကားသမားလည်း အ တော်ကိုးရိုးကားရား ဖြစ်သွားပုံပေါ်သည်။ ကားကို အရှိန်လျှော့ပြီးနော က် လမ်းဘေးမှာ အမြန်ထိုးရပ်လိုက်တာကို တွေ့ရသည်။

ဝတ်လွှာနှင့် ထိုကားမှာ ကိုက်ငါးဆယ်လောက်သာ ဝေးတော့တာမို့ ဝတ်လွှာက Harrier ကားလေးရှိရာသို့ လျှောက်လှမ်းလာခဲ့သည်။ ဝတ် လွှာရဲ့ ပဝါအကွက်လေးမှာ တစ်ဖက်က ကားမှန်၌ တမင်ချိန်လုပ်ထား တဲ့ အလား ကွက်တိကို ကပ်နေလေသည်။ ဝတ်လွှာအနားသို့ ရောက်သွားလျှင် တစ်ဖက်က ကားမောင်းသူကလည်း ကားပေါ်မှ ဆင်း လာသည်။ ထင်းခနဲပင် မြင်သာသော မြင့်မား သည့် အရပ်အမောင်းရ ယ်၊ ယောက်ျားပီသသော မေးရိုးကျကျ မျက်နှာကျရယ်ကြောင့် ဘာရယ် မဟုတ် ဖျတ်ခနဲ စိုက်ကြည့်မိသွားသည်။

သူကလည်း ဝတ်လွှာကို တောက်ပသောမျက်လုံးများ ဖြင့် စိုက်ကြ

ည့်နေတာနှင့် ကြုံရပါ သည် ။

“ဆောရီး ... အဲဒီပဝါဟာ ကျွန်မဟာပါ”

“ဪ”

သူက ဪ ... တစ်လုံးရေရွတ်ကာ ကားမှန်မှာ ကပ်နေသော ပဝါ
လေးကို လှမ်းယူရင်း ဝတ်လွှာကို ကမ်းပေးသည် ။ ဝတ်လွှာက အသာ
အသာ လှမ်းယူပြီးနောက် ...

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

“ရပါတယ်”

လက်ထဲမှာ ပဝါပြန်ရောက် လာပြီမို့ ဝတ်လွှာက လှည့်ထွက်ဖို့ ပြင်
သည် ။ သို့သော် တစ်ခုခုက ညှို့ယူထားသလို ခြေထောက်တွေက အဲဒီ
နားမှ မခွာနိုင်အောင် ဖြစ်နေတာကတော့ ထူးဆန်းလှ သည် ။ ဘာသ
ဘောပါလိမ့်။ ဝတ်လွှာဆိုတာ စိတ်ဓာတ်ခိုင်ကျည်ပြီး ဘယ်လိုအရာမျိုး
ကိုမှ မမှုတတ် အောင် မာမီက လေ့ကျင့်ပေးထားခဲ့တာလေ။

“ခွင့် ပြု ပါ ဦး”

ဝတ်လွှာက သေချာသွားလို့ ရနိုင်သော နှုတ်ဆက်စကားကို ဆိုပြီး
နောက် လှည့်ထွက်ဖို့ ပြင် သည် ။ ဝတ်လွှာလိုပဲ သူကလည်း ဝတ်စုံတစ်
ခု ညှို့ယူခံနေရသလို ငေးမောကြည့်နေရာမှ ဖျတ်ခနဲ သတိပြန်ဝင်လာ
သလိုဖြစ်ကာ ...

“ဟို ... ခဏ ... လောက်”

အဲဒီအသံကြောင့် လှမ်းထွက်တော့မည့် ဝတ်လွှာ၏ ခြေအစုံမှာ ရပ်
တန့်သွားသည် ။ သူ ဘာပြောမလို့ ပါလိမ့်။ သူနဲ့ ဝတ်လွှာကြားမှာ ဘာစ

ကားမှ သိပ်ပြောစရာမရှိဘူး ထင်တာပဲလေ။

ဝတ်လွှာက သူ့ဘက်သို့ အသာခေါင်းလှည့်ကာ ကြည့်မိသည် ။ သူက ဝတ်လွှာကို အချို့မြိန်ဆုံး ပြုံးပြနေကာ ...

“ခင်ဗျားကို ကျွန်တော် မြင်ဖူးသလိုပဲ။ ကျွန်တော်တို့ ဆုံဖူးကြသလားဟင်”

ဟက်ခနဲ တစ်ချက်ရယ်မလို လုပ်ပြီးတော့မှ လှောင်သလို ဖြစ်သွားမှာ စိုးသဖြင့် မရယ်ဖြစ် တော့ချေ။ အဲဒီလို မရယ်ရက်အောင်ဘဲ သူ့ပုံစံက Gentleman ကျကာ တည်ကြည်နူးညံ့နေသည် ။ ဒါကြောင့် ဝတ်လွှာသည် သူ့ကို အသာအယာပဲ ပြန်ပြောမိလေသည်။

“ဟင့်အင်း ... ။ ကျွန်မ ရှင့်ကို တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးတာ သေချာပါတယ်”

“ဪ ... ဖြစ်တော့ ဖြစ်နိုင်ပါတယ်။ ကျွန်တော်က ဒီမြို့က မဟုတ်ဘူး ဗျ။ ဧည့်သည် ပါ”

“.....”

ဝတ်လွှာက ဘာမှ ပြန်မပြောမိဘဲ ခေါင်းသာတစ်ချက် ဆတ်ပြလိုက်မိ၏။ သို့သော် သူ့ထံက စကားသံ ဆက်ထွက်လာပါသည်။

“ဒါနဲ့ ... ခင်ဗျားကို ကျွန်တော် တွေ့ဖူးတာ Nature House ရှေ့မှာ ဗျ ။ ဟုတ်တယ် ... ဒီဂျစ်ကားနဲ့ ပဲ၊ ခင်ဗျား ကားပေါ်ကဆင်းပြီး ဆိုင်ထဲကို ဝင်သွားတာ”

အဲဒီစကားကြောင့် ဝတ်လွှာက ပါးစပ်အဟောင်းသား ပွင့်တော့မလို ဖြစ်သွားသည် ။ အစ တည်းက တွေ့တွေ့ချင်း မြင်ဖူးတယ်လို့ ပြောတာတောင် သက်သက်လာကြောင်တယ်ဟု မထင်ခဲ့ သော ဝတ်လွှာမှာ သူ

အခုလို ပြောလိုက်သောအခါ ဘာပြန်ပြောရမှန်းမသိဘဲ SHOCK ဖြစ်သွားလေ သည်။ သူ အမှန်တွေ ပြောနေတာပဲ။

“ဟုတ်လား ... အဲဒီဆိုင်ကို ခင်ဗျား သွားဖူးလား”

အဲဒါ ကျွန်မဆိုင်ပဲလေဟု ဝတ်လွှာ ပြောမထွက်ချေ။ သူ ရောက်လာ မှာ စိုးလို့ လား။ ဟာ ဟာ ... အဲဒီအတွေးသာ ဒီတစ်ယောက်သိရင် ဘယ် လောက်တောင်များ ရယ်မောနေမှာ ပါလိမ့်။

“အင်း ... သွားတော့ သွားဖူးသလိုပဲ”

“အိုခေ ... ဒါဆိုရင် ခင်ဗျားကို ကျွန်တော် အဲဒီမှာ တွေ့ခဲ့ဖူးတာ အ သေအချာပဲပေါ့ ...

ဒါဟာ ဒုတိယအကြိမ်မြောက် တွေ့ဆုံခြင်းပဲ။ ခင်ဗျားကို ကျွန်တော် တကယ်မြင်ဖူးခဲ့တယ် ဆိုတာ ယုံပြီမဟုတ်လား”

“ယုံပါတယ်”

ဝတ်လွှာရဲ့ စကားက ဘာမှ လဲ ရယ်စရာမပါဘဲနှင့် သူက အသာရ ယ်မောသည်။ ကာကီရောင် လူငယ်ဂျာကင်ကို ပေါ့ပေါ့ပါးပါး ဝတ်ဆင် ထားပြီး ယောက်ျားပီသသော သူက ဝတ်လွှာကို စူးစူးနင့် နင့် စိုက်ကြည့် ရင်း ဆက်ပြောသည်။

“ကျွန်တော့်နာမည် နေမင်းချိုပါ။ ရန်ကုန်ကလာတဲ့ ဧည့်သည် ပေါ့။ ဒီမှာ ရှိနေဦးမှာ ပါ”

“ဟုတ်ကဲ့”

ဝတ်လွှာက ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ပြန်မိတ်မဆက်ဘဲ နေ နေမိလျှင် သူ က တစ်ခဏတော့ စောင့်ကြည့်နေပြီးမှ ခေါင်းတစ်ချက်ဆတ်သည်။

“ခင်ဗျား Nature House ကို မကြာခဏသွားလေ့ရှိလား ဟင်”

ဝတ်လွှာ ပြုံးမိတော့မလို ဖြစ်သွားသည်။ ဒါပေမဲ့ ချက်ချင်းပဲ အပြုံးကို ထိန်းသိမ်းထားနိုင် လိုက်ပါသည်။

“အင်း ... ဆိုပါတော့”

“အိုခေလေ။ ဒါဆို ကျွန်တော်တို့ ဆုံဖြစ်ကြမှာ ပါ”

“ကျွန်မကို ခွင့်ပြုပါဦး”

ဝတ်လွှာက ဒီတစ်ခါတော့ တကယ်သွားတော့မည့်ပုံစံမျိုးဖြင့် အတည်ပြုနှုတ်ဆက်ပြီးလျှင် ထိုနေရာမှ လှည့်ထွက်လာခဲ့သည်။ သုံးလေးလှမ်းလောက်ပဲ ရှိဦးမည်။ သူ့ထံက ခေါ်သံထပ်ထွက်လာ သည်။

“ဒီမှာ ”

ဝတ်လွှာက ခြေစုံရပ်မိသွားသော်လည်း လှည့်တော့မကြည့်ဖြစ်သေးချေ။ သူ့ထံက စကားသံ ထွက်လာသည်။

“နောက်တစ်ခါ ထပ်ဆုံခဲ့ရင် ခင်ဗျားနဲ့ မိတ်ဆွေဖြစ်ခွင့်ရှိမယ် မဟုတ်လား”

အခုတစ်ကြိမ်ကတော့ မိတ်ဆွေဖြစ်ဖို့ မလုံလောက်သေးဘူးပေါ့။ သူ့စိတ်ဓာတ်ကို ဝတ်လွှာ လေးစားသွားရသည်။ ပဝါလေးတစ်ထည်ကို အကြောင်းပြုပြီး ပြင်ဦးလွင် - လားရှိုး အဝေးပြေး လမ်းမကြီးပေါ်မှာ မိတ်ဆွေမဖွဲ့ချင်သေးသော၊ တစ်နည်းအားဖြင့် ဝတ်လွှာကို Respect ပေးပုံရသော သူ့ကို တကယ်ပဲ အမှတ်တထင် ရှိနေတော့မှာ ပဲလေ။

ဝတ်လွှာက ခန္ဓာကိုယ်ကို မလှည့်ဘဲ ဦးခေါင်းတင် ၄၅ စောင့်ခဲ့ကြည့်မိသည်။ သူက ဝတ်လွှာ ကို ရင်းနှီးနွေးထွေးသော အပြုံးတစ်ခုဖြင့် လ

က်ပိုက်ကြည့်နေသည်။ ။ ဝတ်လွှာသည် သူ့စတိုင်ကို သဘောတကျဖြင့် နှစ်နှစ်မြိုက်မြိုက် ပြုံးပြကာ ခေါင်းတစ်ချက်ညိတ်ပြလိုက်မိသည်။ ။ အဲဒီအခိုက်တွင် သူ့သွားတန်းလေးက ဖွေးခနဲ ညီညီစီစီ ပေါ်လာကာ ဝတ်လွှာကို လက်ပြကျန်ရစ်ခဲ့လေသည်။ ။

ဝတ်လွှာက ကားပေါ်တက်ရင်း မောင်းထွက်လာခဲ့သည်။ ။ နောက်ကြည့်မှန်မှ တစ်ဆင့် ကြည့်မိ တော့ သူ့ကားက ချက်ချင်းပါမလာပါ။ တမင်လိုက်မလာတာ နေမှာ ပေါ့လေ။ တကူးတက ဖန်တီးရ တဲ့ လုပ်ရပ်မျိုးကို ဝါသနာပါသူ မဟုတ်ဟု မှတ်ချက်ချရသည်။ ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မာမီကိုပဲ သတိရမိပါ သည်။ ။

မာမီရေ ... မာမီဆီကအပြန် လူတစ်ယောက်နဲ့ ဝတ်လွှာဆုံခဲ့ရတယ်။ ။ မာမီပဝါလေးနဲ့ ပတ်သက်ပြီးတော့လေ။ သူနဲ့ ထပ်ဆုံရလိမ့်မယ်လို့ ဝတ်လွှာထင်နေတယ် မာမီ။

★